

Fodor Árpád

Lendvai pillanat

Most megállt a táj, s én velem,
 Mézédeseen nyújtózkodik az idő,
 Lassan nyúlik a csuporból,
 S a békecsigák cipipel valahol.
 Rózsás fátylat ölt a köd a szilvafák között,
 És a kertek alatt ott sompolyog az alkony:
 Még rötyörög az ég fehérpöttyös kannája,
 S álomittasan merül a nagy teásbatyu.
 Távoli ködben ásítózva vonul,
 Lábát áztatja szórakozottan,
 S szivárványillattal áraszt el mindent,
 Végignyaldos engem is,
 Önzetlenül.

Párhuzamok

Most Krisztus narancsszín tógát ölt,
 S Buddha keresztre feszítve üvölt,
 Félig az út és félig a cél,
 Mélyre nézz, mert egyről beszél.

Elágazódás

Az Isten próbára tesz,
 Hunyorít, s haboz a retesz,
 Tej az úton, hangos a nesz,
 És angyal az, aki Felez, Felez.

Üst

Omlik az éj,
 Kandúr krákok benne,
 Gyíknak farka rezzen,
 A rozs ki van fenne,
 Zölden gőzöl a dudva,
 Seprűs seprű perje,
 Csapzottan pulzál a hold
 Pöttyöt a vörös fejre:
 Duzzad a gomba,
 Felhő akar lenni,
 Hőfokán a létra,
 Égbe akar menni,
 Gördül egy csiga,
 Hörcsög az ara,
 Baktat egy szék,
 Felhág anyjára,
 Alvad a köd,
 Üstölve tódul,
 Megüt a füst,
 Sziszegve lódul,
 Meghal a méz,
 Csordul az ész.
 Sárkány szárnyon
 Ember röpte,
 Kerge felhő,
 Mind elfödte.
 Kurta álom,
 Csenevész.

Nemes László: Kiállítási enteriőr - 2004, Ljubjana